

Bemærkninger til lovforslaget

Rundt om i landets sommerhuskommuner udkæmpes som bekendt store fejder mellem kommunalforvaltningerne og familier, der ønsker at overnatte i deres sommerhus i dele af vinterhalvåret eller eventuelt permanent.

I den strid står Fremskridtspartiet hundrede procent på den enkelte borgers side. Forlagsstillerne finder det afskyeligt, at loven (særlig § 7 a i lov om sommerhuse og camping m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 357 af 15. juli 1985) er indrettet sådan, at myndighederne kan gribe ind, når en ejer af en ejendom selv ønsker at overnatte og bo i sin egen ejendom eller overlader til andre at bo der.

Ud over en aldeles uholdbar henvisning til, at det er myndighedernes opgave at opretholde orden inden for privatområdet, plejer kommunerne at forsvare sig med, at det offentlige ikke har råd til at betale for kloakering, vejasfalt og -belysning, postudbringning, renovation, offentlige transportmidler, snerydning, forsyninger af elektricitet, varme, vand, gas osv., som måtte følge af, at sommerhuse benyttes til helårsbeboelse.

Heller ikke det argument er imidlertid fem flade øre værd. Selvfølgelig må ejerne af de pågældende huse affinde sig med de faciliteter, der nu engang er tilgængelige i området, og selvfølgelig må de som alle andre overholde forureningslovgivning m.v. Vil de ikke det, kan de lade være med at overnatte i huset. Men hvis de uanset det nævnte forhold ønsker at bo i deres egne ejendomme (og/eller lade andre bo der), bør de ikke tildænges med noget som helst yderligere overformynderi fra den offentlige administration. Også her må gælde, at den enkelte skal have lov til at gøre på sin ejendom, hvad der passer ham, når det ikke mærkbart generer andre.

Selvfølgelig kan det i sådanne sommerhuse – som alle andre steder – tænkes, at børn bliver vanrøgtet, og så må selvsagt de almindelige regler i den til enhver tid gældende børneværnslovgivning komme ind i billedet.

Dernæst kommer de mørkemænd og mørkedamer, der er rædselsslagne over at overlade noget for dem uoverskueligt til det enkelte menneskes frihed, med argumenter om, at man sprænger kommunens skolestruktur. Skolernes elevkapacitet må imidlertid ind-

rette sig efter, hvor børnefamilierne bosætter sig, og ikke omvendt.

I debatten er det videre blevet hævdet, at folk sandelig ikke må bo dér, hvor ambulancer og brandbiler kun vanskeligt kan komme frem. Denne »omsorg« – der tilsyneladende kun gælder vinterhalvåret – hviler på en bedrøvelig pygmalionitet, som helt må forkastes over for, at den enkelte skal have lov til at udsætte sig for den fare ikke på sekunder at kunne blive hjulpet af udrykningskøretøjer i påkommende tilfælde, hvis han selv frivilligt efter egen vurdering anser fordelene ved sommerhusvinterophold for større.

Dernæst er det til støtte for, at kommunen skal have hånd i hanke med, hvem der bor i sommerhusområder m.v., hævdet, at kommunerne kan komme ud for urimelig store sociale udgifter. Fejlen her er imidlertid den måde, som vi i Danmark har valgt at finansiere socialbudgettet på, sådan at fattige kommuner med svagt skattegrundlag pålægges for store byrder. Problemet må derfor løses ved en byrdefordelingsreform som flere gange foreslået af Fremskridtspartiet.

Når man videre har hævdet, at det offentlige ville opvurdere sommerhuse, hvis de kunne benyttes hele året, og derved gøre dem dyrere i skat, er det imidlertid heller ikke noget, der kan komme i betragtning over for ønsket om udvidet personlig frihed for ejeren. Skattereglerne fastsættes af folkevalgte organer og skal selvsagt tilpasses, hvad disse finder er den rette samlede skatteudskrivning, og skatten skal fordeles, som Folketing og kommunale råd finder rigtigt. Derimod skal skattevæsenet ikke bruges som Den Store Bastian til at forskrække folk fra at bruge deres egne ejendomme, som det passer dem.

Ej heller er hensynet til uforstyrret kommunal planlægning nogen hellig ko. Det er menneskers trivsel og frie udfoldelsesmuligheder, det gælder om at fremme. Bureaukraternes tro på, at kommuneplaner, regionplaner osv. skulle udgøre værdier i sig selv, er aldeles forfjet. Sandheden er under alle omstændigheder, at de kæmpeanstrengelser, der har været udfoldet ved planlægningsdillerne, er ofret aldeles forgæves. Ingen kan forudse udviklingen, og det er kun urimelige og unødige selvpinsler at lægge livets udvikling i de spændetrojer, som planerne udgør.